

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1011/2015
26.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.С., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.С., адвоката М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К 22/14 од 23.04.2015. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 465/15 од 03.08.2015. године, у седници већа одржаној 26.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.С., адвоката М.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К 22/14 од 23.04.2015. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 465/15 од 03.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу К 22/14 од 23.04.2015. године (у захтеву погрешно означена као пресуда Првог основног суда у Аранђеловцу К 22/15) окривљени Р.С. је оглашен кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ако наведену казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Оштећени приватни тужилац Н.В. је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени је обавезан да суду на име трошкова паушала плати износ од 2.000,00 динара, а да приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 72.980,00 динара, све у року од осам дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 465/15 од 03.08.2015. године (у захтеву погрешно означена као пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж 465/15), одбијена је као неоснована жалба окривљеног Р.С., а пресуда Основног суда у Аранђеловцу К 22/14 од 23.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Р.С., адвокат М.Л., не наводећи законски разлог због којег изјављује захтев за заштиту законитости, са предлогом

да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку или да их преиначи у смислу навода из захтева за заштиту законитости

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени Р.С. речи које је критичном приликом упутио приватном тужиоцу, у време суђења пред Основним судом у Аранђеловцу у предмету П 11812/11, изговорио у циљу одбране свог права, а не са циљем омаловажавања оштећеног. С тим у вези, бранилац сматра, да су судови у побијаним пресудама повредили кривични закон, јер су погрешно применили одредбу члана 170. став 1. КЗ, будући да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 170. став 4. КЗ која прописује да се неће казнити за дело из става 1. до става 3. овог члана учинилац који је кривично дело увреде изговорио у одбрани неког свог права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или из других околности види да то није учинио у намери омаловажавања.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, иако бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, он у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама везано за постојање намере омаловажавања на страни окривљеног, јер за разлику од нижестепених судова, који су на основу утврђеног чињеничног стања закључили да су речи које је окривљени критичном приликом упутио тужиоцу упућене са намером вређања и омаловажавања приватног тужиоца, бранилац окривљеног закључује да та намера на страни окривљеног критичном приликом није постојала.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Р.С. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.